הלכה · משנה תורה · מפרשים · שער המלך · ספר עבודה

שער המלך על משנה תורה, הלכות מעילה

רבי יצחק נוניס בילמונטי

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

שער המלך על משנה תורה, הלכות מעילה

רבי יצחק נוניס בילמונטי

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/שער-המלך-על-משנה-תורה-הלכות-מעילה/
הקובץ נוצר ב־16 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611151759 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ה 4
הלכה ה 4
הלכה יד 5
פרק ו 8
הלכה ה 8
פרק ז 8
הלכה ב 8

פרק ה

הלכה ה

וכן המקדיש בית בנוי כו'. עיין מ"ש מרן ובמ"ש פ' ג' מהל' אישות הל' ג' יע"ש:
אבל המקדיש עצים ואבנים ובנה בית הדר שם מעל. זה מבואר פ"ה דמעילה דנ"ד יע"ש ומכאן תמיה אני למה שראיתי להריטב"א ז"ל בפרק האיש מקדש דנ"ה ע"א אהא דפרכינן התם והרי חומת העיר ומגדלותי' דשיורי הלשכה הוא כו' ופרש"י ז"ל ואמאי מועלין בהם נימא דלא ניתנו למעילה מאחר שעומדים לחומת העיר שלא ניתנה תורה למלאכי השרת שיהיו זריזין מליהנות מן החומה לישב בצילא עליה כו' הקשה עליו וז"ל ולא נהירא דמאי ראי' מייתי מחומת העיר שהרי מן הדין אין בהם מעילה לפי שאין מעילה במחובר משום הקדש ולא אשתרי בהא מידי טפי משאר הקדשות משא"כ בכתנות כהונה שהיו ראוים למעילה כשאר הקדשות וכיוצא בהן והותרו שגגתן לפי שניתנו ליהנות בהן עכ"ל ואני תמיה עליו שהרי בפ"ה דמעילה דכ"ד מבואר דאע"ג דאי' מעילה במחובר היינו דוקא במקדיש בית בנוי אבל אם הקדישו ולבסוף בנאו מעל לכ"ע דכיון דבשעת הקנאה תלוש הוא אע"ג דשוב בנאו ומחובר הוא יש בו משום מעילה כמ"ש רש"י ז"ל שם בד"ה אר"ל וא"כ ה"נ גבי חומת העיר ומגדלותיה מכיון שלקחו עצים ואבנים ממעות שיורי הלשכה הרי חלה קדושתן עלייהו כשהן בתלוש והו"ל הקדישו ואח"כ בנאו דלכ"ע מעל ואע"ג דאמרינן התם בס"פ ולד חטאת אמר שמואל בונין בחול ואח"כ מקדשין ומשום דלא ניתנה תורה למלאכי השרת וא"א לזהר דלא יתבי בטולא ודילמא בעו למזגא עלייהו מ"מ נראה דזה אינו אלא דוקא בבנין המקדש וכמ"ש רבינו ז"ל בפ"ה מה' מעילה הלכה ד' כשבונין במקדש אין לוקחין עצים ואבנים מן ההקדש כו' משמע דבחומת העיר ומגדלותיה לא היו בונין בחול דאף במקדש ג"כ אמרי' התם דבעצים ואבנים דיומי לוקחין אותן ממעות הקדש ואם כן הרי משכחת לה שהקדישו ולבסוף בנאו ומהיותר תימה מה שכתב בסוף דבריו ז"ל וז"ל כשם שאין לאדם להוציא מעות הקדש בבנייני ולא ליקח קורה של הקדש לבנותה בביתו לכתחילה אע"פ שאחר שבנאה אין בה מעילה כו' והוא תימא דבשהקדישו ולבסוף בנאו לכ"ע יש מעילה במחובר כדקאמר ר"ל התם ותו ק"ל עליו שהרי אמרינן התם לימא מסייע לרב דאמר דמשתחוה לבית אסרה משום דתלוש ולבסוף חיברו הוי תלוש מהא דתני' הדר בבית של הקדש כיון שנהנה בה שוה פרוטה מעל אמר ר"ל התם כשהקדישו ולבסוף בנא כו' הרי דאפי' ר"ל לא קאמר דבעינן הקדישו ולבסוף בנאו אלא לומר דמהא לא תסייע לרב אבל לרב דאמר המשתחוה לבית אסרה משום דתלוש ולבסוף חברו הוי תלוש אפי'

בנאו ולבסוף הקדישו נמי ס"ל דיש בו מעילה וכ"כ התוס' בערכין דף כ"א ד"ה ה"ג יע"ש וא"כ הכא בשמעתין דקיימינן אתי' דרב דאמר הכא בכתנות כהונה עסקינן משום הכי פריך ליה שפיר מחומת העיר ומגדלותיה דניתנו ליהנות בהן לישב בצילה דלדידיה יש בו מעילה ולפי הנראה שדעת הריטב"א ז"ל כדעת רבינו ז"ל שפסק כר"ל דאמר דבעינן הקדישו ולבסוף בנאו וכבר תמה עליו הרב כ"מ ויישב דבריו דס"ל דהא דר"ל הלכתא היא ואפי' רב לא אמרה אלא גבי ע"ז משום חומרא דע"ז יע"ש ועיין בהרב ל"מ ז"ל בפרק ז' מהלכות ערכין אך קשה לסברת רבינו ז"ל מהא דגרסינן בפרק כ"ש אמר אביי מנא אמינא לה אמרו עליו על ריב"ז שהיה יושב בצילו של היכל ודורש כל היום כולו והא הכא דלא אפשר וקא מכוין ושרי והשתא לפי דעת רבינו ז"ל קשה שהרי אמרינן התם אמר רבא מנא אמינא לה דתניא לולין היו פתוחין בעלית בית ק"ק שבהן משלשלין את האומנין בתיבות כדי שלא יזונו עיניהן והא הכא דלא אפשר וקא מכוין ואסור ותיסברא והאמר ריב"ל קול ומראה וריח אין בהם מעילה אלא מעלה עשו בבית קה"ק ופרש"י ז"ל וז"ל וכיון דמדאורייתא שרי כי לא אפשר כגון הכא אמאי הטריחו' רבנן והתוס' פירשו שם דכיון דלא אסור אלא מדרבנן כשהוא לצורך סברא הוא דאפילו איסורא ליכא יע"ש וכיון שכן ק' דמאי ראיה מייתי אביי מההיא דריב"ז דהיה יושב בצלו של היכל התם שאני דאינו אסור אלא מדרבנן שהרי אין מעילה במחובר כשבנאו ולבסוף הקדישו ובנין היכל ודאי הכי הוא כדקאמר שמואל בונין בחול ואח"כ מקדישין ומשו"ה כיון שהוא לצורך לדרוש ברבים התירו אלא מוכח ודאי דלרב דס"ל דמשתחוה לבית אסרה אפילו בנאו ולבסוף הקדישו יש בו מעילה דהשתא איכא למימר דאביי ס"ל כרב ואפשר לדחות דע"כ ל"ק אביי דכשהוא לצורך שרי אפי' מדרבנן אלא דוקא גבי בנין קה"ק דצורך גדול הוא אבל לצורך ד"א לא וא"נ לפרש"י ז"ל ע"כ ל"ק אביי דכל שאיסורו מדרבנן כי לא אפשר שרי אלא דוקא גבי אומנים דלאו ודאי מכווני נינהו כמ"ש רש"י שם בד"ה והא הכא יע"ש והלכך כל שאיסורו מדרבנן לא חיישינן דילמא מכווני אבל בההיא דריב"ז דהיה מכוין ודאי להנות מצל של היכל אפי' באיסור דרבנן ס"ל דאסור ובהכי ניחא מה שהקשו התוס' שם לפי' רש"י יע"ש ואין להאריך וכבר הארכתי בזה בפ"ה מהל' יסודי התורה דין ח' יע"ש ובהרב מש"ל פ"ה מהל' יסודי התורה ומ"מ דברי רש"י נכונים בטעמם ואין בו מן הקושי ממה שתמה עליו הריטב"א ז"ל ודברי הריטב"א ז"ל צ"ע:

הלכה יד

כתנות כהונה שבלו כו' והחדשים הואיל וניתנו ליהנות בהן כו'. פרק הא"מ דנ"ד ע"א אמרי' משנתינו בכתנות כהונה שלא בלו הואיל וניתנו ליהנות בהן וכתבו התוס' שם

בד"ה בכתנות כהונה כו' וא"ת היכי קאמר ר"י דבשוגג קידש וגם במזיד לר"מ הרי כלי שרת הן וכלי שרת אמרינן דיש בהן מא"מ כו' וראיתי להרב ע"י שהקשה דמאי ק"ל לר"מ הא אמרינן לקמן דההיא מתני' ר"י הוא דאמר הקדש בשוגג מתחלל ומשום דלא קא מכוין לאפוקינהו לחולין אבל לר"מ דאמר הקדש במזיד מתחלל כיון דקא מכוין לאפוקינהו לחולין אפי' קדושת הגוף נמי מתחלל יע"ש מה שתירץ ול"נ לתרץ עוד דכונת קושיתם הוא למאי דס"ד דמקשה התם דפריך וקדושת הגוף מי מתחלל כו' והדר פריך מדר"י נשמע לרבנן כו' אמאי נטר להקשות אההיא תירוצא דרבי אושעיא דקאמר בבא לחוב בדמיהם עסקינן ואמאי לא פריך ליה הכא אתירוצא דרב דאמר מתני' בכתנות כהונה שלא בלו כנ"ל: והריטב"א ז"ל כתב וז"ל וק"ל לר"מ ל"ל טעמא בכתנות כהונה משום הואיל וניתנו ליהנות בהן ת"ל דהוו כלי שרת דלא נפקי לחולין בשוגג כדתנן כו' וכתב דההוא כר"י אוקמוה לקמן אכתי תקשי ליה לר"י כיון דמשנתינו בכתנות כהונה היכי קתני קידש כו' ודבריו אינם מבוררים אצלי דמדק"ל ל"ל טעמא בכתנות כהונה משום הואיל וניתנו ת"ל כו' דמשמע דל"ק ליה אלא אחלוקת שוגג לא קידש דקאמר ר"מ דל"ל טעמא משום דניתנו ת"ל כו' אבל אחלוקת מזיד קידש דקאמר ר"מ לא ק"ל משום דאיכא למימר כדאמרינן לקמן דהקדש במזיד מתחלל לר"מ אפילו בכלי שרת דקדושת הגוף הן משום דקא מכוין לאפוקינהו לחולין וכיון שכן מאי האי דקאמר בתר הכי וכ"ת ההיא כר"י מוקמינן לקמן הא אכתי קושיתו קיימת דכיון דלר"י דס"ל הקדש בשוגג מתחלל ס"ל דקדושת הגוף אינו מתחלל מינה נשמע לר"מ למאי דס"ל לרב השתא אליבא דר"מ דהקדש בין בשוגג בין במזיד מתחלל דבקדושת הגוף אינו מתחלל בשוגג וצ"ע. עוד כתב הריטב"א והנכון דכתנות כהונה אינם קדושת הגוף ככלי שרת שהרי אין משתמשין בהן בגופן ומכשירי עבודה הן ודינם כקדושת דמים שיוצא לחולין בשוגג ע"כ וראיתי להרב משל"ל בפ"ח מהלכות כלי המקדש ה"ה שהקשה לסברת הריטב"א מהא דקי"ל דבגדי כ"ג שבלו גונזין אותן ואי אמרת בשלמ' דיש להם קדושת הגוף ה"ט דנגנזים משום דאין להם פדיון ככל כלי שרת דאין להם פדיון כמ"ש רבינו ז"ל בפ"ח מהלכות איסורי מזבח אלא אי אמרת דדינם כקדושת דמים אמאי אין פודין אותן וצ"ע עכ"ל ול"נ דל"ק דשאני בגדי כ"ג דגזירת הכתוב היא כדילפינן מדכתיב והניחם שם מלמד שטעונין גניזה וכן צ"ל ג"כ לדעת התוס' שכתבו בפ"ה דמעילה דנ"ה ע"ב ד"ה מ"ט דת"ק דלכ"ע בין לרבנן בין לר' נחמיה כלי שרת יש להם פדיון ד"ת ועיין בתוספות דמנחות ר"פ המנחות והנסכים ודוק. עוד כתב וז"ל ור"ח גורס אלא אחד שוגג ואחד מזיד אינו מתחלל ומשנתינו דקתני במזיד מתחלל בכתנות כהונה הואיל ונתנו ליהנות בהם ומש"ה קילה

קדושתייהו ויוצאין לחולין במזיד ואינם יוצאים בשוגג כו' ומעילה דאמר רחמנא דרך אכילה כדקאמר בר פדא לקמן כו' יע"ש ולא זכיתי להבין דבריו דאם כן מאי האי דפריך מברייתא דכתנות כהונה שבלו מועלין בהן מאי לאו אפילו לא בלו לא בלו דוקא ואכתי תקשי ליה דאמאי מועלין בכתנות כהונה שבלו לר"מ כיון דלר"מ הקדש בין בשוגג בין במזיד אינו מתחלל ואין מעילה האמורה בתורה אלא באכילה בלבד ואי ס"ל דברייתא מיירי בשעשה מהן פתילות דמיקלה קלי דהו"ל כאכילה דכלה לגמרי וכמ"ש הרשב"א לקמן ליישב פיר"ת שכתב דאין מעילה לר"מ אלא לענין אכילה בלבד ולא בשאר הנאות אם כן מאי ק"ל מאי לאו אפילו לא בלו הא כיון דמיירי בשעשה מהן פתילות משו"ה מועלין בו ולא מהני טעמא דניתנו ליהנות בהן לר"מ אלא במזיד ולענין שיצאו לחולין אבל בשוגג ובשעשה מהן פתילו' פשיטא ודאי דחייב קרבן מעילה דהוי כאכילה וכן קשה מהא דפריך מההיא דמועלין בעתיקין ואמאי נימא הואיל וניתנו ליהנות בהם דהא חומת העיר כו' והשתא לפי גרסת ר"ח אמאי הוצרך להקשות מטעמא דניתנו ליהנות בהם הא בלא"ה תיקשי ליה דאמאי מועלין בעתיקין לר"מ כיון דהקדש בין בשוגג בין במזיד אינו מתחלל לר"מ ואין מעיל' אלא באכילה וצ"ע ודע שמדברי הרשב"א הללו שכתבנו דלפר"ח ברייתא דכתנות כהונ' שבלו מועלין בהן מיירי בשעשה מהן פתילות נראה בהדיא דס"ל דהא דאמרינן קול ומראה וריח אין בהן משום מעילה היינו דוקא היכא דהודלק בהיתר אז הנהנה מאותו האור אין בו משום מועל אבל הלוקח פתילה של הקדש ומדליקה ודאי דמעילה נמי איכא וכ"כ הרב מש"ל בפ"ח מהלכות הנזכר ה"ו בפשיטות מסברא דנפשיה ולפי הנראה אשתמיט מיניה מדלא הזכירו על דל שפתיו וכן מבואר מדברי רש"י והתוס' ז"ל לקמן ד"ה לא אמר יע"ש ודוק ודע שהרב מש"ל תמה בדין זה מהא דקי"ל אין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כדאיתא בפ' כ"ש ובכמה דוכתא וכתב דליכא למימר דבגדי כהונה שאני משום דילפינן מבגדי כ"ג שטעונין גניזה ויש בהן מעילה אף לאחר שנעשי' מצותן דאם כן יהיו טעונין גניזה דומיא דבגדי כ"ג ואלו בפרק החליל תנן מבלאי מכנסי כהנים כו' היו מפקיעין ובהן היו מדליקין וכ"ת דלעולם דטעונים גניזה אלא דשאני שמחת בית השואבה דלכבוד הקרבן היו עושין כמ"ש התוס' פ"ב דשבת דכ"א הא ליתא דאם כן גם מבלאי בגדי כ"ג יעשו מהן פתילות לקדש ולשמחת בית השואבה ואלו מדברי רבינו ז"ל פ"ח מהל' כלי המקדש דין ה' ודין ו' מבואר דס"ל דלא היו עושין פתילות כי אם מבגדי כ"ה יע"ש שהאריך ולבסוף העלה הדבר בצ"ע לדעת רבינו ואנכי מצאתי להרב החידושין פ' הא"מ דנ"ד ע"א שהוקש' לו קושית הרב ז"ל ותי' בזה ב' תשו' האחד משום דילפינן מבגדי כ"ג כתי' הרב ז"ל ועוד

דהא לא מקרי דבר שנעשית מצותו דאי לאו משום דבלו חזו למצותן והוא תי' נכון ונרא' שזה דעת רבינו ודוק:

פרק ו

הלכה ה

וכן אם נתנה לחבירו וחבירו לחבירו כולם מעלו. הנה מסתמיות דברי רבינו ז"ל משמע דבק"מ וכלי שרת אפילו נתנה לחבירו בלתי שנהנה ממנו מעל משום הוצאה מרשות לרשות והתוס' פ' הא"מ דנ"ד ע"ב ד"ה קרבן נראה שחולקים על זה שכתבו וז"ל קרבן במה מחייב דלא היה חייב בהוצאה אלא באכילה או בהנאת הגוף וכונתם מבוארת דק"ל מהא דאמרינן התם לקמן אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בהמה וכלי שרת אלמא בבהמה וכלי שרת מעלו ואע"ג דלא נפקו לחולין ואהא תי' דלא היה חייב בהוצאה כו' כלומר דהתם שאני משום דנהנו כולם בכוס ששתו או בבהמה שרכבו עליה אבל בדרך הוצאה כיון דלא נפקי לחולין ולא אהנו מעשיו מאי עביד דנחייב קרבן. וכן מבואר מדברי הרב החידושין שם יע"ש אך קשה מדגרסינן בתוספתא והביאה התוספות ז"ל בפרק השואל דף פ"ט ע"א ד"ה וחבירו וז"ל ובעולה נתנה לחבירו וחבירו לחבירו כולם מעלו הרי דאע"ג דליכא הנאת הגוף אלא הוצאה גרידא אפ"ה כולם מעלו ושמא י"ל דנתנה לחבירו דקתני בתוספתא בשנהנו ממנו כל אחד ואחד קודם שנתנו לחבירו איירי וזה דוחק דא"כ לא הוי דומיא דנתנה לחבירו דקתני רישא גבי קורדם ולדעת רבינו ז"ל לא ידעתי מה יענה להההיא דפ' הא"מ וצ"ע:

פרק ז

הלכה ב

ובכל התורה כולה אין שליח לדבר עבירה אלא במעילה כו'. הנה בפ' הא"מ דמ"ב פרכינן אמתניתין דקתני עשה שליחותו בע"ה מעל אמאי נימא אין שלד"ע ומשני שאני מעילה דיליף חטא חטא מתרומה וכתבו התוס' ז"ל ד"ה אמאי מעל וז"ל תימא דהא ע"כ מיירי בשוגג כו' דה"נ משמע בפרק מרובה כו' וי"ל דכיון דאין הכהן יודע שהוא בא מגניבה לא שייך אשלד"ע כו' יע"ש וכ"כ התוס' בפ' מרובה דמ"ט ע"א ד"ה נתנו לבכורת בנו וכתבו עוד בין ללישנא דמפרש בפ"ק דמציעא טעמא דאין שלד"ע משום דשליח בר חיובא ובין ללישנא דאי בעי עביד אי בעי לא עביד לא שייך כאן דהתם אינו יודע שהשליח יעביר אבל כאן יודע הוא שיקח מאחר שהוא סבור שהוא שלו עכ"ל יע"ש

והנ"י ז"ל שם דחה דברי התוס' הללו וכתב שאינו נכון דא"כ בפ"ק דמציע' גבי חצר דלאו בר ידיעה היא דפריך אי ס"ד חצר משום שליחות אתרבאי א"כ מצינו שלד"ע ומאי קושיא שאני חצר שהוא כמי שאינו יודע בדבר ויש שליח כו' יע"ש. ומהרימ"ט בח"א סי' קי"ו תמה עליו וז"ל לא ידענא מאי ק"ל דהא רבינא מתרץ לטעמי' דבעינן שליח בר חיובא ורב שימי מתרץ לטעמי' משום דאי בעי עביד ואי בעי לא עביד לאפוקי חצר דבע"כ מותיב ומהני טעמי למדו התוס' דכל היכא דאין השליח יודע לדבר דמיא לחצר ומעיקרא דלא ידע תלמודא הנך טעמי הוא דפריך מחצר אבל לפי המסקנא חצר וכל דדמי לי' מיקרי שפיר שליחות עכ"ד יע"ש וכן תמה עליו מוהרש"ל ז"ל בס' יש"ש. והנה הרואה יראה שקו' הנ"י ז"ל במקומה עומדת על אופן זה דכיון דע"כ לפי פרש"י שפי' דחייב דמתניתין אגנב קאי צ"ל דה"ט משום דכל דלא ידע השליח הו"ל כחצר דבע"כ מותיב ויש שליח לד"ע א"כ תקשי למאי דפריך בפ"ק דמציעא לר"ל דאמר חצר משום שליחות איתרבאי ומברייתא דאם המצא תמצא בידו כו' והוה ס"ד דאפילו בחצר דבע"כ מותיב אמרינן אשלד"ע א"כ דק"ל לר"ל מההיא ברייתא תקשי לי' לדידי' ממתניתין דנתנו לבכורות בנו וא"כ מה שמוכרח לתרץ למתניתין יתרץ לר"ל וכן ראיתי להרב ש"ך ח"מ סי' שמ"ח סק"ו שהק' אדברי התוס' כן ועיין בס' זרע אברהם חי"ד סי' ב' דל"ד וכן ק' על דברי התוס' דפ"ק דמציעא ד"ה אי בעי עביד שהקשה לפירש"י מתי' דרב שימא ותי' דכיון שאינו יודע שהוא גנוב חשוב כמו חצר דבע"כ מותיב יע"ש דאדק"ל לתי' דרב שימא אמאי לא ק"ל לס"ד דמקשה דפריך לר"ל ולא שייכא תי' ז"ל וכן הקשה הרב לחם אבירים בחידושיו ז"ל שם יע"ש ולע"ד נראה ליישב דלס"ד דמקשה ל"ק להו מידי משום דמה שהוצרכו התוס' ז"ל לזה היינו לפום מאי דמסיק תלמודא התם במרובה דהיה מושכו ויוצא דקתני מתני' אשומר קאי ומשום דתקנו משיכה בשומרים דהשתא ע"כ חייב דקתני מתני' אגנב קאי דנתחייב הגנב במשיכת השומר ואם כן ע"כ צריך לומר דה"ט משום דכיון שאינו יודע שהוא גנוב הו"ל כחצר דמסקינ' התם בפ"ק דמציע' דיש שליח לדבר עבירה אמנם לאמימר דקאמר התם דהיה מושכו אגנב קאי ותנא גנב שגנב מבית בעלים ותנא גנב שגנב מבית שומר ל"ק להו מידי כמובן ואם כן איכא למימר דלס"ד דמקשה דהתם דפריך לר"ל ול"ק ליה לדידיה ממתני' דנתנו לבכורת בנו משום דס"ל בפירוש דמתניתין כאמימר דהיה מושכו אגנב קאי וכן כתבו התוס' שם בד"ה תקנו משיכה דרב הונא דאמר בפ' השואל דבקע בו קנאו לא בקע בו לא קנאו ס"ל כאמימר דהיה מושכו אגנב קאי ולא חייש אפירכא דבסמוך מה לגנב שגנב מבית בעלים כו' יע"ש אמנם לתירוצא דרב סמא שפיר ק"ל משום דס"ל דכתירוצא דר"ס קי"ל כמ"ש

הנ"י והר"ן והרא"ש שם יע"ש וא"כ היינו דק"ל לפום מאי דמסקינן התם דתיקנו משיכה בשומרים והיה מושכו דמתניתין אשומר קאי כן נ"ל נכון ודוק. עוד הקשה הנ"י ז"ל לסברת התוס' הללו מדאמרינן בקידושין שלא נענש דוד על הריגת אוריה לפי שיואב הרגו ואין שליח לדבר עבירה ואע"פ שיואב לא היה יודע בדבר דסבור שכדין הרגו יע"ש והא ודאי נראה דל"ק לתוס' ז"ל כמ"ש עליו מהרימ"ט ז"ל מפני כך היה רשאי להורגו שהרי אמרה תורה על פי שנים עדים ואפי' משה ואהרן לא חזו כ"ש ע"י כתב שכתב לו דוד דמפיהם בעינן ולא מפי כתבם יע"ש אלא אי קשיא הא קשיי' שהרי אמרו בפרק נ"ה אשר פגע בב' צדיקים וטובים ממנו שהם דרשו אכין ורקין והוא לא דרש ופרש"י שהרג את אוריה במצותו הרי לך שיואב לאו פושע הוא אלא שוגג שהיה סבור דלא דרשינן אכין ורקין והיה חייב לשמוע דבר המלך אפילו לעבור על ד"ת וכ"כ התוס' ז"ל שם בדבור המתחיל מאי טעמא קטליתיה לעמשא שלא נתחייב יואב במה שהרג לעמשא משום דהיה חושדו למורד במלכות דלא דריש אכין ורקין והוה ליה שוגג יע"ש וא"כ קשה מאי פריך בשמעתין ואידך והוצרך לשנויי הרי לך כחרב בני עמון ואמאי לא משני דההיא דאוריה שאני משום דהשליח דהיינו יואב היה שוגג וסבור חייב לשמוע דבר המלך אפי' לעבור על ד"ת ואם כן לא שייך בזה טעמא דדברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין וכן קשה לשמאי הזקן מאי ראיה מייתי מקרא דואותו הרגת וכן הקשה הרב בעל זרע אברהם ז"ל סימן הנז' יע"ש אמנם אחר העיון נראה דל"ק דע"כ לא כתבו התוס' ז"ל דכל שהשליח אינו יודע שיש איסור בדבר אמרי' ישלד"ע אלא דוקא כשהמשלח יודע שהשליח אינו יודע שיש איסור בדבר כגון ההוא דנתנו לבכור' בנו וכמו שדקדקו התוס' בלשונם שכתבו אבל כאן יודע הוא שיקח מאחר שהוא סבור שהיא שלו ומשום הכי אמרינן דבהא ישלד"ע כיון דכל עיקר טעמא דאמרינן אשלד"ע הוא משום דסבור המשלח שלא יעשה כיון שיש איסור בדבר ודברי הרב שומעין משא"כ הכא גבי דוד אע"ג דלפי האמת דיואב שוגג היה וסבור שמחוייב לשמוע דברו אפי' לעבור על דברי תורה מ"מ דוד הע"ה לא היה יודע שיואב אינו דורש אכין ורקין וסובר היה שדורש אכין ורקין ולא ישמע לדבריו וא"כ ה"נ שייך טעמא דאשל"ע ומש"ה פריך בגמרא שפיר ואידך והוצרך לשנויי מה חרב בני עמון כו' והיינו דמייתי שמאי הזקן ראיה מקרא דואותו הרגת כנ"ל מיהו הדבר הקשה אלי למה שראיתי לרד"ק ז"ל שכתב שם על פסוק דואותו הרגת בחרב בני עמון וז"ל ואע"ג דקי"ל בכל התורה כולה אין שליח לד"ע והשליח חייב והמשלח פטור הכא שאני דהיה מלך ואין עוברין על מצותו של מלך הלכך כתיב ואותו הרגת כאלו הוא הרגו ואע"פ שאין ראוי לאדם לשמוע מצות המלך בזה וכיוצא דכתיב כל

איש כו' יכול אפי' לעבור על ד"ת ת"ל רק עכ"ז כיון שאין כל אדם נזהר בזה ויודע לדרוש אכין ורקין מיעוטין לפיכך העונש על המלך עכ"ל ואתמהא דאם כן מאי ראיה מייתי שמאי הזקן מקרא דואותו הרגת ומאי פריך בגמ' ואידך שאני התם דהיה מלך כמ"ש הוא ז"ל וצ"ע והרב ש"ך ז"ל הכריח כסברת הנ"י ז"ל דאפי' בשלא ידע השליח אמרינן אשלד"ע ודחה דברי התוס' ז"ל דשמעתין שכתבו דהכ' מיירי אפי' בנזכר השליח דא"כ מנ"ל למקשה להוכיח דילמא מתני' מיירי בשלא נזכרו שניהם דומיא דרישא דקתני לא עשה שליחותו שליח מעל דמיירי בשלא נזכר השליח אלא מוכח דאפילו בשאינו יודע אמרינן אשלד"ע יעש"ב ויש לדקדק עליו ממ"ש שם סמוך ונראה וז"ל ואין להקשות דהא טעמא דאין שליח לדבר עבירה הוא משום דדברי הרב שומעין וכשהשליח שוגג לא שייך האי טעמא כו' ועי"ל דהא דאמרינן בש"ס טעמא דאשל"ע משום דדברי הרב שומעין היינו מעיקרא דס"ד דמסברא קי"ל דאין שלד"ע אבל לבתר דמסיק משום דהוי מעילה וטביחה ב' כתובים הבאים כאחד ואין מלמדין אפילו בלא טעמא דדברי הרב כו' גזרת הכתוב היא כו' יע"ש והשתא קשה לפי מה שהכריח הרב ז"ל ממאי דפריך בשמעתין ממתני' דמעילה דאפילו בשלא ידע אמרינן אין שליח לד"ע מה תיקן הרב ז"ל בזה הא אכתי תקשי ליה דלפום מאי דס"ד השתא תלמודא דטעמא דאין של"ע משום דדברי הרב שומעין מאי פריך ממתני' הא מתני' מיירי בשלא ידע השליח ובהא ודאי ליכא טעמא דדברי הרב ויש ליישב דבריו בדוחק: ובהיותי בזה ראיתי לעמוד על מ"ש התוס' בפ"ק דמציעא ד"ה דאמר לישראל קדש לי אשה גרושה וז"ל וא"ת ומאי נ"מ בין למ"ד אי בעי עביד ובין למ"ד שליח בר חיובא לא לקי על הקידוש לרבא דאמר בע"י קידש אינו לוקה בעל לוקה וי"ל דכי בעל אח"כ לוקה אף על הקידושין א"נ י"ל דאף לרבא נ"מ דאי יש שליחות חלין הקדושין ואי אין שליחות אין חלין הקידושין עכ"ל וראיתי להרב מוצל מאש סי' ל"ה שהק' לדבריהם וז"ל אבל אעיקרא דדינא במה שהקשו התוס' ק"ל אליבא דרבא דקידש לא לקי ומאי נ"מ כו' הרי אפי' אי לא לקי מידי איסורא לא נפקא ושמא ס"ל דלאו זה כיון דלא לקי משום דלא חלל עד שיבעול איסורא נמי ליכא עכ"ל ולע"ד ק"ל על תי' ממ"ש שם בראש דבריהם אבל ישראל אע"ג דעובר משום לפני עור כשמקדש' לכהן כיון דאי מקדשה לעצמו לא מחייב לא מקרי בר חיובא והשתא אם איתא דס"ל דאפי' איסורא נמי ליכא עד שיבעול א"כ איך כתבו דישראל עובר משום לפני עור כשמקדש' לכהן הא אפי' כהן שקדשה לעצמו ליכא איסור כלל עד שיבעול וא"כ כ"ש ישראל המקדש' לכהן דלא עבר על לפני עור וכן ראיתי להריטב"א ז"ל פרק הא"מ שכתב דאין לדחות ולומר דאע"ג דלא מפקדי בהכי איכא לפני עור דאפי' בכהן

שקדשה לעצמו ליכא איסור' עד דבעיל וכיון שכן ליכא משום ולפני עור כו' יע"ש אלא משמע שדעת התו' ז"ל דאע"ג דלא לקי איסור' מיהא איכא ושלא כדעת הריטב"א ומש"ה כתבו דישראל עובר על לפני עור ואין לדחות ולומר דמ"ש התו' דישראל עובר על לפני עור היינו אליבא דאביי דס"ל בפ' הע"י דקדש לוקה משום דמשמע להו דהא דאמרינן התם א"ב כהן שאמר לישראל קדש לי אשה גרושה אליבא דכ"ע קאמר ואפילו אליבא דאביי מדלא קאמר בגמ' א"ב כהן כו' אליבא דרבא דזה ודאי דוחק ותו דאכתי קשה למ"ש מוהר"ב ז"ל בשיט"מ משם תלמידי הר"פ וז"ל להך לישנא דאמר אי בעי עביד כו' וא"ת הא טעמא דאין שלד"ע משום דברי הרב שומעין והכא לא שייך למימר הכי וי"ל דמ"מ שייך דברי הרב משום דעבר על לפני עור ע"כ משמע דס"ל דאפילו אליבא דרבא איסורא מיהא איכא ומשום הכי עבר על לפני עור ואלו שם כתב משם תלמידי הר"ף כקו' התוס' ותי' דלרבא כי בעל אח"כ לוקה שתים יע"ש וכיון שכן קשה דמאי ק"ל מדרבא הא אע"ג דלא לקי איסור' מיהא איכא ולכן נראה דל"ק מידי דלעולם דסבירא ליה ז"ל דאיסורא מיהא איכא אלא דאפילו הכי ק"ל לישנא דתלמוד' דקאמר מחייב שולחו דמשמע דחייב מלקות קאמר ואהא ק"ל דמאי נ"מ לענין מלקות בין למ"ד אי בעי עביד כו' לא לקי לרבא דקאמר כו' דחיקא להו מילתא דתלמודא נקט הך ביניא הכא אליבא דאביי דלית הלכתא כותיה כיון דלרבא לא נ"מ ותי' דנ"מ כי בעל אח"כ אי לוקה אף על הקידושין וכתבו עוד א"נ י"ל דאף לרבא נ"מ כו' נראה שכונתם ז"ל לומר דודאי תלמודא דקאמר מחייב שולחו נקיטו לה מילתא אליבא דאביי דס"ל קידש לוקה אלא דכיון דאף לרבא נמי נ"מ לענין אי חלין הקידושין אי לאו לא חש תלמודא ונקט הך ביניהו אליבא דאביי ולענין מלקות דומיא דאידך ביניא דאיש דאמר לאשה אקפי לי קטן כנ"ל כונתם ודוק בלשונם שכתבו דאף לרבא כו' ולא כתבו בפשיטות א"נ נ"מ דאי יש שליחות כו' אלא כונתם ז"ל למ"ש דתלמודא ודאי לא קאי אלא אליבא דאביי אלא כיון דאף לרבא נ"מ אי חלין הקידושין לא חש תלמודא ובהכי ניחא מה שהקשו המפרשים ז"ל ודוק וא"נ דלפי הך תי' הו"מ למימר דאף לרבא נ"מ לענין אסורא ותלמודא דקאמר מחייב שולחו דמשמע דחייב מלקות נקט מילתא אליבא דאביי דומיא דהך ביניי' דאקפי לקטן דמחייב מלקות אלא דניחא להו טפי למימר דנ"מ לענין אי חלין הקדושין מלומר דלא נ"מ אלא לענין איסורא גרידא ושוב ראיתי למוהר"ב ז"ל בשיטה מקובצת שכתב לתרץ קו' התוס' משם רבו וז"ל ונ"ל דהך דקאמר מחייב שולחו לא מחייב מלקות קאמר אלא עונש עובר על הלאו והא דקאמר שחייב שולחו משום דלאידך ביניא שייך ביה שפיר לישנא דמחייב כו' ע"ש הנה מבואר דמ"ש דמלישנא דמחייב הוא דק"ל להתוס' דמשמע

מלקות כנ"ל ודוק אך ק"ל כפי מ"ש בדעת התוס' דס"ל דהא דקאמר רבא קידש אינו לוקה איסורא מיהא איכא מהא דגרסינן בפרק משוח מלחמה דמ"ד תנו רבנן אשר ארס אשה כו' פרט לאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ופריך בגמ' לימא דלא כר"י הגלילי דאי ריה"ג הא אמר הירא מעבירות שבידו ומשני אפי' תימא ר"י הגלילי כדרבא דאמר רבא אינו חייב עד שיבעול כו' הנה מסוגייא זו מבואר בהדיא דהא דאמר רבא קדש אינו לוקה לאו דוקא אלא אפי' איסורא דרבנן ליכא כדעת הריטב"א דאי לא כן מאי משני כדרבא הא אפי' לרבא מידי איסורא לא נפקא ולר"י הגלילי אפילו באיסורא דרבנן כגון סח בין תפלה לתפלה חוזר כדאמרינ' התם ומאד אני תמה על הרב מוצל מאש איך אשתמיט מיני' סוגייא הלזו וכתב הדבר כמסתפק דכיון דלא לקי עד שיבעול איסורא נמי ליכא והלא מסוגייא זו מבואר בהדייא כן וכן קשה על הרב מהורדב"ז שכתב בפשיטות דאע"ג דלא לקי עובר על הלאו ואולי שאף הרב לא כתב דעובר על הלאו אלא כשבעל אח"כ אבל כל שלא בעל עדיין מודה הוא דאיסורא נמי ליכא וכמבואר מההיא דפרק משוח מלחמה שכתבנו מ"מ דברי הרב מוצל מאש כפשטן א"א לפרשם כן וכל כי האי הי' לו לפרש ולפי האמור צ"ל דמ"ש התוס' דישראל שמקדשה לכהן עובר משום לפני עור היינו משום דכיון דכי בעל אח"כ לוקה למפרע אף על הקידושין נמצאו קידושין בעבירה משום הכי עובר על לפני עור אמנם אה"נ דס"ל דכל זמן שלא בעל אף איסור מדרבנן ליכא ושלא כמ"ש לעיל שוב מצאתי להתוס' ז"ל בפ"ק דיבמות דף י' ע"א ד"ה לר"י שכתבו וז"ל תימא דאי כו' משכחת לה שקידש ולא בעל דאפי' אבי דאמר גבי אלמנה לכ"ג קדש לוקה היינו משום דכתיב לא יקח אבל הכא לא יגלה כתיב וי"ל דשמא אסור לקדש מדרבנן שמא יבעול כו' יע"ש משמע דס"ל דאפי' לרבא דאמר קדש אינו לוקה מודה הוא דאסור מדרבנן שמא יבעול והוא תימא דמסוגייא פרק משוח מלחמה מבואר דאפי' איסורא דרבנן ליכא וצ"ע עוד הקשה הרב מוהר"י אלפאנדרי ז"ל דלפי תי' הראשון משמע דלעולם חלים הקדושין אלא דאי אין שליחות לא לקי כהן ואי י"ש לקי כהן והוא תימא דאי אין שליחות איך חלין הקידושין וכי ראובן שקדש אשה לשמעון בלי שעשה אותו שליח יש ממש באותן קידו' אפילו התרצו אחר כך אלו דבריו יע"ש ולע"ד נראה דמדברי התוס' דידן אין כאן קו' דאיכא למימר דלעולם דס"ל כתי' הא' נמי דאי אין שליחות אין חלים הקדושין ומה שלא תי' כן היינו משום דלישנא דגמ' קשיתיה הא דקאמר מחייב שולחו דמשמע דלענין מלקות קאמר דלרבינא לוקה המשלח ומש"ה הוצרכו לומר דלרבא כי בעל אחר כך לוקה אף על הקדושין. ומ"ש בתי' הב' דאף לרבא נ"מ כו' כונתם לומר דאפילו לכשת"ל דלרבא לא לקי על הקדושין ואפילו

כי בעל אחר כך לא תקשי דתלמודא הכא נקיט לה מלתא אליבא דאביי ולענין מלקות דומיא דאידך בינייהו וכיון דאף לרבא נ"מ לענין אי חלים הקדושין לא חש תלמודא בהא וכמש"ל וכ"כ מוהרימ"ט ז"ל בח"א סימן קי"ו שהתוס' ז"ל לא פליגי בין תי' הא' לתי' הב' ע"ש אלא שמדברי הרי"ף שכתב מהר"ב ז"ל בשיטה מקובצת מבואר דס"ל כתי' הא' דלעולם חלים הקדושין ואפי' לרב סמא ומה שהקשה דאי אין שליחות איך חלים הקדושין י"ל דס"ל כמ"ש הרא"ש לקמן והביאו הטור סימן ל"ה שאם גילה דעתו לשדכן שהוא חפץ באשה פ' והלך השדכן וקדשה ליה בלא שליחות שהיא מקודשת דזכות הוא לו וזכין לאדם שלא בפניו יע"ש ואע"ג דזכי' מדין שליחות וכיון שאשלד"ע א"כ בטלה לה דין שליחות י"ל דס"ל ז"ל כאיכא מ"ד שכתב הר"ן ז"ל דזכיה עדיפא משליחות וזכין לקטן ע"י אחר וא"כ כיון דגלי דעתיה דניחא ליה באשה פ' לדידיה חשיבא זכיה וזכין לו שלא בפניו ודוק. וק"ק לפ"ז דא"כ כי פריך התם בפ' משוח מלחמה לימא דלא כר"י הגלילי אמאי לא מוקי לה בשקדשה ע"י שליח דהתם לא מחייב שולחו משום דאשלד"ע וקדושין מיהא חלים וליכא למימר דתלמודא התם פריך לרב סמא דקי"ל כותיה לפי דעת רוב הפוסקים ז"ל כמ"ש הר"ב ש"ך ז"ל ח"מ סי' קפ"ד דהא ליתא דאכתי משכחת לה בשקדש ע"י שליח כהן דהתם אליבא דכ"ע לא מחייב שולחו כמ"ש התוס' אלא שיש לומר דאע"ג דאשלד"ע ולא מחייב שולחו היינו דוקא לענין מלקות אבל איסורא מיהא איכא וכמ"ש הר"ב ט"ז ז"ל בי"ד סימן ק"ס ס"ק י"א יע"ש ודוק. עוד ראיתי לעמוד על מ"ש התוס' בסוגיא הלזו ד"ה שלא מצינו כו' וז"ל וא"ת והא איכא מעילה שאם אמר הגזבר לשליח אכול ככר זה והשליח לא ידע כו' הנה הרב ח"ה ז"ל הקשה על דברי התוס' המוצגים לפנינו שהרי אליבא דשמאי קיימינן השתא דמודה בהא אע"ג דבעלמא לא ס"ל דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין ואי אירי בלא ידע נמי השליח לא שייך ביה כלל דברי הרב כמ"ש התוס' לעיל וא"כ אמאי ק"ל ממעילה התם שאני דלא ידע השליח דעבירה קעביד הוא דאמרינן זה נהנה וזה מתחייב לא אמרינן ומכח זה כתב דט"ס נפל בדבריהם וכצ"ל והמשלח לא ידע כו' אבל השליח ידע שהוא של הקדש א"ד יע"ש. ולע"ד מדברי התוס' שכתבו בפ"ה דמעילה ד"ה אכילתו וז"ל מיירי שהאכיל את חבירו שנתן לתוך פיו דליכא לפרושי אכיל חבירו ע"י שליחות שצוה חבירו לאכול מן ההקדש דהא ליתא דאע"ג דישלד"ע גבי מעילה הני מילי ע"י הוצאה אבל ע"י אכילה או הנאה לא כדאמרינן פ' הא"מ לא מצינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב כו' נראה בהדיא דס"ל דאפילו היכא דלא ידע השליח זה נהנה וזה מתחייב לא אמרינן דאל"כ אמאי לא כתבו בפשיטות דמיירי התם היכא דלא ידע השליח ומה שהקשה דאליבא

דשמאי קיימינן דמיירי בידע אפשר לומר דס"ל להתוס' ז"ל דודאי אפילו היכא דלא ידע השליח אמרה רבא דאל"כ קשה דלמאי איכפל רבא לאשמועינן אליבא דשמאי אי ס"ל ישלד"ע ועל כיוצא בזה פריך בגמ' בכמה דוכתי וכי טעמא דב"ש אתא לאשמועינן אלא מוכח דאיכפל רבא לאשמועינן אליבא דשמאי משום דנפ"מ נמי לדידן היכא דלא ידע השליח כן נראה לי. וממ"ש עוד אמנם מסופק היה ר"י באומר לשליח הושט ידך לכד של שמן כו' אם יתחייב השליח כדאמרינן גבי מעילה או דלמא זה נהנה וזה מתחייב לא אמרינן נראה דמס"ל מלתא אי מאי דאמרינן בגמרא שלא מצינו בכל התורה זה נהנה וזה מתחייב כללא כייל ואפי' במעילה א"ד אין למדין מן הכללות ובמעילה אמרינן שפיר זה נהנה וזה מתחייב ונראה דמס"ל דכיון דיליף חטא חטא מתרומה איכא למימר דבכל גונא יש שליח במעילה ואפילו במידי דהנאה דומיא דתרומה דבכל גונא י"ש שלא מצינו בתרומה מקום לומר בו אין שליחות ועיין בס' ידי אליהו דף קי"ח ע"ב ובס' משאת משה חי"ד סי' ד':

ועפ"י דברי התוס' הללו אפשר ליישב דברי רבינו ז"ל שכתב ובכל התורה כולה אשלד"ע אלא במעילה לבדה ותמהו עליו הר"ב עצמות יוסף ומוהרימ"ט בחדושיו על הרי"ף ז"ל שהרי בטביחה ומכירה ושליחות יד קי"ל דישלד"ע כמ"ש בה' גזילה פ"ג ובה' גניבה פ"ב ופ"ג וא"כ איך כתב בכל התורה כולה אשלד"ע לבד ממעילה? אכן אם נאמר דס"ל לרבינו דבמעילה אמרינן זה נהנה וזה מתחייב וכמו שצדדו התוס' ומה גם למה שצדד הרב מש"ל ז"ל שם לומר דממ"ש רבינו לא מעל אלא האוכל בלבד משמע דס"ל דדוקא באכילה מתחייב ולא משעת הגבהה ושלא כדברי התוס' קדושין דמהשתא עכ"ל דס"ל לרבינו דבמעילה אמרינן זה נהנה וזה מתחייב כיון דלדידיה לא מצינו לתרוצי כתי' התוס' ז"ל וא"כ איכא למימר דמ"ש רבינו דבכל התורה כולה אשלד"ע לבד ממעילה אשלפניו קאי שכתב לא מעל אלא האוכל דמיירי במידי דהנאה ואהא כתב דבכל התורה אין שלד"ע במידי דהנאה משום דלא מצינו זה נהנה וזה מתחייב אלא דוקא במעילה כנ"ל נכון. ובהכי אפשר ליישב מה שהק' הרב תוי"ט ז"ל פ"ו דמעילה משנה א' על מ"ש רבינו והרע"ב שם דבמעילה ישלד"ע מקרא דכתיב ואשמה הנפש ההיא משגג תחלה והוא תימא דבגמ' מפיק לה מג"ש דחטא חטא, אכן כפי מ"ש אפשר לומר דס"ל דתרתי קראי צריכי דאי מג"ש הו"א דוקא במעילה הבא ע"י הוצאה אבל במעילה הבא ע"י אכילה או הנאה לא כמ"ש התוס' להכי איצטרך אידך קרא ומוהרימ"ט ז"ל תירץ דמשמע ליה לרבינו דשליחות יד לאו מדין שליחות הוא אלא מדין פשיעה שחייב הכתוב את השומר בין שפשע הוא עצמו בפקדון בין שאמר לאחרים לפי ששמירתו עליו כו'

והא דלא חשיב טביחה על ידי אחר משמע לי' דטביחה נמי לאו מטעם שליחות הוא דאפילו טבחו ע"י קטן דלאו בר שליחות הוא מיחייב דומיא דמכירה דלא קפיד קרא אלא אמה שנהנה ממנו בין מן הבשר בין מן הדמים והא דחשיב לי' בגמ' ב' כתובים היינו דלישתוק מיניה ונילף ממעילה דמחייב מדין שליחות כו' יע"ש. וק"ל עלה שהרי מעילה נמי דכוותה היא ומתני' היא בהדיא פ"ו דמעילה שלח ביד חש"ו אם עשו שליחותן בעה"ב מעל ופרכינן עלה והא לאו בני שליחות נינהו ומשני ר"א עשאום כמעטן של זיתים יע"ש. וא"כ קשה דמאי פריך בגמ' והרי מעילה כו' התם שאני דאפילו בחש"ו דלאו בני שליחות נינהו מיחייב אלא עכצ"ל דס"ל לתלמודא דכיון דאשלד"ע מטעמא דדברי הרב כו' חשיבא כעושה הדבר מאליו בלא דעת בעה"ב כמ"ש רש"י ז"ל משא"כ בחש"ו דאע"ג דלאו בני שליחות כיון דלא שייכי בהו טעמא דאשלד"ע כמ"ש התוס' פ"ק דמציעא ואדעתי' דבעה"ב קעבדי וניחא ליה בהכי משו"ה חייב המשלח וכיון שכן הדק"ל דאמאי לא חשיב טביחה בהדי מעילה ואי משום דטביחה איתי' אפילו ע"י קטן דלאו בר שליחות מעילה נמי דכותה וחשיב לה ולכן הנכון כמ"ש: